

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ζητούμενον ἐπὶ τοῦ ἑξαετηρίου τῆς Παιδείας ἐς τὸ πᾶν ἡλικίαν παιδιῶν περιοδικῶν ἀγγελλίων, ἀληθεῖς παρασχόντων εἰς τὴν ἐργασίαν ἡμετέρας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένης Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως, ἐς ἀνάγνωσμα ἡμετέρου καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΑ

ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίον. δρ. 85. Ἡμέριον δρ. 19. Τριμηνίον δρ. 10.
ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργύριον Γρ. Δ. 50. Ἀργύριον Κόπρου καὶ λοιπῶν Ἀπομιμῶν σελίνια 10, Ἀρμενικῆς δολλῆς Δ. Λοισπῶν χρῶσιν φράγμα εἰς 25. Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνίον ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδέμητου μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου δρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Ἐξέδος Β' -- Τόμος 300ς

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1923

Ἔτος 46. ν -- Ἀριθ. 46

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ἐπὶ ΜΑΡ.Ε. ΓΙΑΡΔΕΤ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν' (Συνέχεια)

Ἀεὶ ἦσαν δια-ἔλα τὰ ἐπεισόδια τῆς πρώτης Πέμπτης.

Ἡ Ζίνα εἶχε φέρει μιά κοκκία, τὴν ἔβαλε πάνω στυ τραπέζι καὶ ἐσοχέθησε πῶς θὰ τὴν ἔδωκε εὐχαρίστη καὶ θάδειχνε τὴν πρὸ πολλῆν ἐκπρόκλητα σὺν ῥάψω. Ἀχισαν λοιπὸν ἐλα τὴν μικρὰ δαχτυλάκια καὶ ῥίβενον μικροσκοπικὰ ἵπποικια. Τὸ ἀποτέλεσμα δὴς δὲν ἦταν ἀξιόλογο, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνεταμιεὶ ἀνεβλήθη γι' ἀργότερα.

Ἦστερα ἔφερε σὺν μικρὰ ἀκολόγως, γλῶσσι καὶ τσοῖ.

Ἄ τοῦ ἀπόφαγαν, ξανάρχισε τὸ ῥέψω. Μὰ μιά κασαπὴ μικροῦλα μὲ ἔξωπος μάτι, ἡ Μαννέτα Καρέλ, δατόπως ἐλάθερα τὴν ἰδέα τῆ:

— Δὲ ἔσαν καλύτερα νὰ παίξωμε;

Ἡ Ζίνα χαμογέλασε:

— Γιατί ἔχ; Καὶ τί θέλεις νὰ παίξω, μικροῦλα μου;

Ἀξιστακτα ἡ μικρῆ, μὲ μιά λάρμφη σὺν μάτια, ἀπάντησε:

— Τὴν τοφλομῶγα.
— Καλὰ λοιπὸν, εἶπε ἡ Ζίνα. Ἦστερ' ἀπ' τὴ δουλειά, εἶναι ἡ σειρά τοῦ παιγνιδιοῦ.

Σὲ λίγα λεπτά, ἡ πριγκίπισσα Βιλεντία ἄκουσ' ἕνα φοβερὸ θόρυβο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί γινόταν στὴν τραπεζαρία.

Ἡ Ζίνα τῆς εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ δεχθῆ εἰς ταπεινὲς μικρὰς τῆς φίλης. Μὰ δὲν ἤϊερε ποῦ ν' ἀποδώσῃ αὐτὲς εἰς τρομαγμένους φωνὰς ποῦ ἄκουγε τῶρα.

Μαῖη καὶ εἶδε τὴν ἀνιψιά τῆς μ' ἕνα μαντήλι δεμένο γύρω σὺν μάτια, νὰ κουνῆ τὰ κοριτσάκια ποῦ ἐσφουγγαζοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ χαρούμενα καὶ τρομαγμένα ξεφωνητά.

Τὰ χοντρά τοῦς παπούτσι ἀνηχοῦσαν πάνω σὺν ταρῆσι καὶ οἱ παλιὸι τοῖχοι πολλαπλασίαζαν εἰς φωνὰς τοῦς.

Μόλις φάνηκε ἡ πριγκίπισσα, τὸ παιγνίδι κόπηκε. Ἡ Ζίνα ἔλυσε τὸ μαντήλι ἀπ' τὰ μάτια καὶ ἡ μικρὴ Μαννέτα, ποῦ ἦταν ὁ δικηγόρος τῆς πόρεας, εἶπε:

— Ἄχ, κυρία, τί ἔμορφα ποῦναι δὲ!.. Παίξωμε καλύτερα δὲ πορὶ σὺν δρόμῳ!..

— Ἀλήθεια! εἶπ' ἕν' ἄλλο κοριτσάκι.

— Καὶ θὰ ξανάρθωμε! πρόσθεσε ἡ Μαννέτα.

Ἡ ἀπογορευτικὴ εἶχ' ἐπιτυχία. Ἡ χῆρξ εἶπε μέσα τῆς δεῖ ἡ Ζίνα ἤϊερε νὰ κατακτῆ τίς καρδιὰς τῶν μεγάλων ἄνω καὶ τῶν μικρῶν. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχ' ἐπιδοκιμάσει αὐτὲς τίς συναιθροίσεις. Μὰ ἡ τόση ἐβθωμία ποῦ κοριττακοῦσε καὶ-μέσα, τὴ τόσα ζῶντὰ κατὰκα πὸ τὴν κνιταζαν μ' ἀθωότητα, τὴν ἔκαμαν νὰ ἐπιανέσῃ μ' ἔλη τῆς τὴν καρδιά τὴν εὐεργετικὴ πρωτοβουλία τῆς Ζίνας.

Ἡ πριγκίπισσα κάθησε σὺν μίαν ἄκρῃ καὶ ἡ τοφλομῶγα ξανάρχισε. Ἐπαίζαν ἕστερα τὸ «καρῆκι», τὴν «κολονοθιά» καὶ ἄλλα παιγνίδια.

Ὅσαν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ φύρουν, δια-

Ἡ Ζίνα κῆρε τὸ χέρι τῆς ὀφραγῆς καὶ τόφρεθε θερμῶ... (Σελ. 362, στ. γ')

τὰ κοριτσάκια λυπήθησαν. Ἐπρεπε νὰ τοῦς ἐξηγήσουν δεῖ καὶ εἰ πὸ μὲγας γαρὲς σὺν κόσμῳ ἔχουν ἕνα τέλος... Ἐσομαστηκαν λοιπὸν καὶ ἀποχαρτοῦσαν ἕνα-ἕνα τὴ Ζίνα. Τὸ πὸ μικρὸ, ἕν' ἀγγελοῦδι τεσσάρων χρόνων, ἀνοῖξε τὰ χεράκια τοῦ στὴ Ζίνα:

— Ἐγὼ, κυρία, τῆς εἶπα, ὁ ἀγαπῶ! Ὅλοι γέλασαν, μὰ ἡ Ζίνα ἔνοιωσε μὲ θαθεῖα συγκίνηση.

Καθὲ Πέμπτη ἀπόγεμα, ἡ μικρὴ Βασίλισσα δεχόταν τίς μικρὰς τῆς φίλης. Ἐκεῖνες δὲν τίς ἔφτανε ποδρχόταν οἱ ἰδίαι, μὰ ἔφταναν μαζί τοῦς, ἄλλη τὴν ἑαδελφοῦλα τῆς, ἄλλη μὲ φίλανάδα τῆς καὶ ἔτσι ἡ Ζίνα ἀναγκάσθηκε νὰ περιορίσῃ τίς καλεσμένους τῆς σὺν ὀμοῦ μὲνον ἀριθμῶ.

Ἦταν μὲγάλῃ διακένωση γι' αὐτὴ καὶ τὴν Ἰθόννη οἱ ἀπογορευτικὲς ἀδελφές. Ὅλη τὴν ἑβδομάδα τίς προετοίμαζαν μὲ μὲγάλῃ φρονιτιδα.

Καὶ οἱ μητέρες ἐδολογοῦσαν μυστικὰ τὰ δὲ καλὰ κοριτσάκια, καὶ φόλαζαν τὰ παιδιὰ τοῦς ἀπὸ τ' ἄσχημα τοῦ δρόμου, ἀπὸ κακὲς συνανατροφές καὶ σώρωσαν σὺν μικρὸ τοῦς μωαλὸ γλοῦκας καὶ εὐεργετικὲς ἀναμνήσεις.

Οἱ μητέρες ἐδολογοῦσαν μυστικὰ τὰ δὲ καλὰ κοριτσάκια... (Σελ. 361, στ. γ')

ποτα! Μά τόσο αναίσθητα λοιπόν ήταν; Καμιά φορά, σ'είναι διάλειμμα, τ'ό θυμούμαστε και τ'απειράζουμε: "Εί! ένα ζευγαράκι βρόδια!" Μά ο Κώστας, που ήταν πιά άγριος, έδειχνε διαθέσεις επιθετικές και δέν εξακολουθούσαμε. Ο δάσκαλος όμως εξακολουθούσε. Κι'αυτό τ'ό, τ'ά μέσα σχεδόν τ'ό χρόνου, -δταν συνέβηκε κάτι άφρόνιτο και τραγικό!

ΑΘΗΝΑ-Γ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΣΥΜΒΟΛΟ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τ'ό βιβλίο έκβι-νο τ'ης Διηγησεως που σ'ας είπα στην προηγούμενη Έπιστολή, έγνώρισα κι'έναν άνθρωπο που ή μορφή του, τόσο ζωννά ζωγραφισμένη με-μέσ', είναι σ'α μιά μεγάλη παρηγοριά για όλοε δεσίνες τ'ς φριξες, τ'ς αδλιότητες, τ'ς καταστροφές και τ'ς απάλπιασες. Ο άνθρωπος αυτός ξεχωρίζει ανάμεσα στους Έλληνες κι'ανάμεσα στους Τούρκους. Καταντά ένα Σύμβολο, όπως κά'ε άνθρωπος εξαιρετικός στη ζωή. Κι' είναι τ'ό σύμβολο τ'ό Έλλητισμού που αγονιζείται τόσο χρόνο ακατάβλητος στ'ό Ανατολή ε'είνη, όπου ο εκ-θρός του, ο τύρανός του, προσπαθεί κι'αυτός να τ'όν έξοντώη.

Άρρώστιας βαρείς ο Γιάννης. Δέκα-δώδεκα μέρες βλέπουμε τ'όν Κώστα στη θέση του να σκίβη στο βιβλίο μονάχος. Σ' αυτό τ'ό διάστημα, ή μόνη ερώτηση που τ'όκανε ο δάσκαλος ήταν: -Πώς είναι ο Γιάννης; Κι' ο Κώστας, με απάθεια πάντα, μουρμούριζε: -Δέν είναι καλά. Μά ούτε τ'όν άρρωστο φίλο του δέν λυπόταν αυτό τ'ό παιδί; Πολύ περιεργό μ'ας φινόταν...

"Υστερα ο κακόμοιρος ο Γιάννης πέθανε. Όλα τ'α παιδιά πήγαμε στην κηδεία του και όλα κλάψαμε. Μόνο ο Κώστας δέν έκλαψε! Μά ήταν όπως διόλου αναίσθητο, βώδι, αυτό τ'ό παιδί; Από τ'ήν άλλη μέρα, τ'όν βλέπουμε πάλι στ'ό μάθημα, στη θέση του, να σκίβη μονάχος του στ'ό βιβλίο. Μόνο που καθόταν γυρισμένος λιγάκι πρ'ς τ'ήν άδεια θέση τ'ό φίλου του, -από συνήθεια βέβαια, -και που κάπου-κάπου ούκανε ανέφορτα τ'ά μάτια του, σ'α να τ'όν έβλεπε ακόμα εκεί...

Είν' ένας γιατρός Μικρασιάτης που στ'ό βιβλίο αναφέρεται μόνο με τ'ό μικρό του όνομα και τ'ό αρχικό: Σάββας Π... Έξυπνος όσο παίρνει, δραστήριος, πολυμήχανος, δυνατός και φιδρός, αιωνίως φιδρός κι'αισιόδοξος, όπως όλοι οι άνθρωποι που έχουν μέσα τους ζωή. Ανακατεύτ'ον σ' όλα και φυσικά, έμα άρχισαν οι πόλεμοι αρχισαν κι'εί καταδιώξεις τ'ό Σάββα. Μά τ'ήν παραμικρή πρόφαση, οι Τούρκοι τ'όν έπιαναν, τ'όν έξορίζαν στ'ό «σωτερικό», τ'όν χώριζαν από τ'ή γυναίκα του και τ'α παιδιά του, τ'όν περνούσαν από τ'ό στρατοδικείο, τ'όν καταδίκαιζαν σ'ό θάνατο. Ο Σάββας, με τ'ήν έξυπνάδα του, έγλύωνε, τ'ους έφευγε, ξαναγύριζε έλευθερος στο Ίκόνιο που ήταν ή οικογένειά του. Και πάλι τ'ά τ'α.

Όταν ο συγγραφέας τ'ό βιβλίου τ'όν εγνώρισε στην Καισάρεια, ο Σάββας ήταν έξοριστος. "Άλλά δέν έμοιαζε καθόλου με τ'ους άλλους έξοριστους, ούτε με τ'ους αιχμαλώτους. Δέν φαινόταν καθόλου δυστυχημένος. Διατηρούσε τ'ό θάρρος του, τ'ή γαλήνη, τ'ήν παιδικότητα του. Ήταν βέλσιος, είχε πεποίθηση π'ό; τ'ά γλύτωνε πάλι κι'αυτός και όλοι. Έπίστευε στη νίκη τ'ήν τελική. Περνούσε τις περιπέτειές του, όπως άν τ'ό τυχαίαν σ'έν άσχημο λιγάκι ταξίδι. Κι' όχι μόνο αυτός δέν άπειριζόταν, αλλά και στους άλλους έδινε θάρρος κι'έλπίδα - έφτανε δά να τ'όν βλέπουν, -και προσκαθόταν, με τ'ά τεχνάσματα και τ'α τρωτία που ήξερε, πολύπειρος στην ψυχολογία τ'ό Τούρκου, ν'άνακουφιη λίγο τ'ό δεινά, να βελτιώη κάπως τ'ή θέση τ'ων έξοριστων και τ'ων αιχμαλώτων.

Σ'εό κράτος αυτό τ'ό τρόμου και τ'ής αδικίας, -λέγει ο συγγραφέας, - ο Σάββας καταφέρει πάντα να σώζεται άπ' όλους τ'ους κινδύνους. Ήταν πάλι ο κώδικος για κάποιια φανταστική κατηγορία, πέρας ξανά από τ'ό στρατοδικείο, μά κατόρθωσε να κερδίση τ'ό δικαιο του, άθωώθηκε τελευταία και πιά

είν' έλευθερος. Όλοι μας στερούμεθα και τ'όν άέρα κι'αυτός κυκλοφορεί άνετα μέσα σ'όλ' αυτά τ'α θηρία. Είναι ο αιώνιος τύπος τ'ό Έδουσσά' συνδυάζει τ'ήν εύλυγιά με τ'ήν τόλημ, τ'ήν ευθύμια με τ'ήν παραιοση. "Έχει αληθός Ικανότητες κι' είναι μόνος του δόκλιηρος πολιτισμός μέσα στ'όν πρωτόγονο αυτών τόπο...." Έρχε και προίκιασε τ'ό ταμείο μας με τ'ή διατροφή ενός μηνός. Για να μ'ας πληριάση, έπαισε τ'όν Άρισμένη - τ'όν Τούρκο διοικητή, - π'ώς τ'ά μ'ας καταφέρει να τ'ού κάμωμε τ'ήν έγγραφη δήλωση που μ'ας ζητούσε, (δηλαδή π'ώς μ'ας περιποιόταν καλό,) γιατί έπρόκειτο να τ'ή κάποιια έπιτροπή, να έξετάση τ'ήν κατάσταση τ'ων ούκμαλωτων...

"Αλλά σ'ε λίγο τ'ού Σάββα τούτρυε άλλη συμφορά: "Έμαθε π'ώς ή γυναίκα του πέθανε και τ'α παιδιά του έμειναν όρημα στ'ό Ίκόνιο. Έφυγε τότε, έτρεξε να γλυτώση τ'ό άχαιστό τ'ό παιδιό του. Στ'ό άναμταξή ηρθε κι'ή μεγάλη καταστροφή τ'ή; Μικρασίας. Ο αχμαλώτος συγγράφεας βρέθηκε τ'ό στο Ίκόνιο. Και τ'ήν ημέρη που δάφευε κι' από κει, απάντης άπροσδόκητα σ'έν άδρομο τ'ό Σάββα. "Γ', ήσαν πιά νικημένοι! Μόνο τ'ά δυό παιδιό του βρήκε ζωντανά: πάλλο είχε άκολουθήσει τ'ήν άμοιση μάννα. Κι' ο πατέρας, ήταν άγνώριστος σχεδόν. Οι δυστυχίες τ'όν είχαν καταβάσει κι'αυτ'όν τ'όν ακατάβλητο. Ήταν γερασμένος κι'όγρός: τ'ά γένια του που τάφηςσε και μεγάλωσαν, είχαν γίνει παρα' και τ'ό άλλοτε άεικίνητο βλέμμα του ήταν πιά σβυσμένο.

Μ'εξέκταναν τ'ά κολλόσκυλα! μου είπα. "Από τ'όν ώρατο Έλλητισμό τ'ής Μικρασίας δέν μένει πιά τίποτα!" Κι' όμως όχι! κάτι έμενε ακόμα. Κι' ήταν αυτός ο Έλληνας, ο γιατρός ο Σάββας. Και να:

"Σ'ε λίγο, -έξακολουθεί ο συγγραφέας- σ'α να ξαναζωντάνευσ, πρόσθεσε φωναχτά με βλέμμα όργισμένο: -"Όμως οι Τούρκοι γελούνται άν νομίζουν π'ώς τ'ά μ'ας ξεροζώνουν από δά δόλοτα! Σ'ε λίγο χρόνο τ'ά πλημμυρίσουμε πάλι τ'όν τόπο. Θα βρωμε μέσ' από τις πέτρες, τ'ά βρωμε μέσ' από τις τρύπες σ'άν τ'ά κρυμμένα νερά. Δέν μπορεί να έξοντωη λαός που έξησ' εδ'ά και μεγάλως τρεις χιλιάδες χρόνια. Ή γεωγραφική Μοίρα τ'ής Μικρας-Ασίας είναι Έλληνική!"

Μιλούσε δυνατά μ'όλο π'ό ήταν φόβος να καταλάβη κι' ο Τούρκος άείω-ματικός που μ'ας άκολουθούσε... Τ'ι άπέγεινε ο γιατρός ο Σάββας μετά τ'ήν κακαστροφή; Ζη' ακόμα! Και που να βολέεται; "Ο συγγραφέας δέ μ'ας τ'ό λέει, μά μπορούμε να τ'ο φαντασθούμε: Ζη' εκεί, κρυμμένος κι' έτοιμος να ξεστραχτή π'ά άπ' τ'ήν πέτρα τ'ό τ'όπου του σ'άν τ'ό κρυμμένο νερό. Κι' όχι μόνος του, αλλά μαζί μ' άλλους σ'άν κι'αυτ'όν χιλιάδες... Αυτός είναι ο Άνθρωπος - Σύμβολο - αυτ'ός είναι ο Έλλη-νισμός τ'ής Μικρασίας..."

Σ'ε άπαξέμου

ΓΥΡΕΥΟΝ ΤΑΣ ΤΥΧΗ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε' (Συνέχεια)

"Η ίδια ή κορία, με τ'α χέρια τ'ης, τ'ό τ'όπλωνε και τ'ό τ'όδωσε. Δέν ήταν βεβαια καμιά σπουδαία πηγή, έπεπε όμως να τ'ήν περιποιηθ'ον για να μην κ'αποφορμίση. Κι' από τ'ό ή όχασος τ'όν Πέτρο, ή κορία Χρυσούχηρ έρώτησε τ'όν Πάνο για ποιά είτία είχε φ'ο-γει άπ' τ'ό χωριό τ'ου.

"Ο Πάνος διηγηθήκε ακόμα μιά φορά τ'ήν ιστορία του. Είπα π'ώς ο μικρός τ'ους κηπος δέν έκανε πιά τίποτα, π'ώς όλες τις πατάτες τις είχαν φάει και π'ώς ή μητέρα τ'ους δέν είχε πιά λεπτά για να αγοράζη άλλορι και να ζυμώη ψωμί.

"Π'ώς κάνατε δταν πεινούσατε; τ'όν ρώτησε ο Πέτρος.

"Η μητέρα μεσ' μοίρασε σ'ε μένα και σ'τάδελφια μου δυό φωμί είχαμε και μ'ας έλαγε: «Εγώ δέν πεινώ, φάτε σεις, μικρά μου, να μεγαλώσετε». Τ'τε κατάλαβα π'ώς τ'ά πεθαίναμε από τ'ήν πείνα και ξενειώθηκα.

"Κι' ή μητέρα σου δέν δουλεύει; -Δέν δουλεύει π'όλο, γιατί σ'εό χωριό μας δέν υπάρχουν δουλείες.

"Επειτα τ'ά αδελφάκια μου είναι μικρά και δέν μπορεί να τ'ά ξείνη μονάχα.

"Πόσω χρονών είναι; -Τ'ό ένα πέντε χρονών και τ'άλλο όκτώ μηνών.

"Κι' π'ώς τ'ό λένε τ'ό χωριό σου; -Νισχωρι τ'ό λένε ή "Αγιο Πέτρο.

"Και σ'ε γιατί δέν έμενες εκεί να εργασθής; -Γιατί εκεί είναι όλοι φτωχοι και δέν δίνουν λεφτά σ'ε παιδιό σ'άν και μένα, δυο κι'άν τους δουλέψουν.

"Είται εθχαριστημένος από τ'όν αφεντικό σου; -Ναι, κορία.

"Σ'ε δέρνει ποτέ; -Νοί, κορία, κάποτε με δέρνει - Π'ού σ'ε δάζει και πλατιάσεις τ'ή νόκια;

"Όταν κανόμαστε σ'ε κανένα χτήμα, αυτός κοιμάται μέσα σ'εό σπ'ι κ'ι μες τ'ά παιδιό σ'εό στάβλο.

"Οί! έκαμε ο Πέτρος με αγανάκτηση για τ'όν έρωτα τ'ό αφεντικού.

"Και πόσω χρονών είσαι; -Δέκα, κορία

"Η κ. Χρυσούχηρ σ'άθηκε μιά σ'ιγμή, σ'αγνημένη άπ' όλη αβή τ'ήν ιστορία. Κι' έπειτα είπα τ'ό Πάνου:

"Θέλεις, παιδί μου, να μείνης εδ'ά; τ'ά τ'ώς δυό θέλει ή δρεξή σου, τ'ά

πλατιάσεις σ'ε κρεβάτι και τ'α παίρνεις μισθό δέκα δραχμές τ'ό μήνα, που τ'α τις στέλγεις τ'ής μητέρας σου. Δίχεςαι; Τ'ό παιδί, κ'ατακόκκινο από χαρά, κ'αποκρίθηκε άμέσως:

"Οί, να, κορία! -Λοιπόν σ'άφωνα. τ'ά είται καλός και τ'α εργάσει με προθυμία;

"Ναι, κορία, τ'α ίβητε. "Ό,τι μ'όσ'ετ'ε τ'ά κάνω.

"Η εργασία σ'ή βίλλα τ'εξείωσι κι' ή κορία Χρυσούχηρ φ'ονάσε τ'όν Στάθακκ να τ'όν πληρώη. Τότε τ'ό είπα: "ώς τ'ά κ'ατ'ορ'ος σ'εό σπ'ι τ'η; τ'όν μικρό Π'ίνο; κι' ο Στάθακκ τ'α κ'ατέδ'ος.

"Θί μείνω μονάχα με δ'υ βοή-θοός, είπα, και τ'ά δυσκολευθ'ω π'όλο σ'ή δουλειά μου.

"Αποδομή, τ'ό αποκρίθηκε ή κορία, αλλά τ'ό παιδί αυτό δέν είναι σ'ε κ'ατάσταση να σ'ε άκολουθήση. "Επειτα δέν έχει και καμιά δ'ποχ'όωση να μείνη μαζί σας κι' έστ'ωρ' άπ' αυτό που τ'ό συνάδη σ'ήμερα, νομίζω ει ή εργασία σας τ'ά τ'ό είναι πολ'ό β'ραία κι' επ'ικινδ'ονη.

"Ο Στάθακκ δ'ποχώρησε.

"Επειτα ήκ' γ'έροισιμο στην κνήμη" (Σελ. 357, σ. γ')

"Ας γινή τ'ό θέλημά σ'ε, είπα, τ'ι να κάμω;

Τ'ή σ'ιγμή που τ'α παιδιά τ'ά χωριζόνταν έτοι, εκείνα που θ'άφευγαν κοιτάζαν με ζήλια σ'ε ε'κείνο που θ'άμενε... Κι' ο Στρατής έπίσης κι' ο Θανάσης τ'ά προτιμούσαν να καθήσουν σ'ε ε'κείνο τ'ό ώρατο έξοχικό παλατάκι παρ'ά να τρέχουν, χ'εμ'ώνα καιρό, σ'ε λαγκάδια και β'ρονά. Καταλάβαιναν όμως π'ώς αυτό ήταν άδύνατο, έσφιζαν τ'ό χ'ερι τ'ους τ'ος κ'ι' άκελούθησαν τ'όν κ'ορ'ί τ'ους.

Τ'ό πρώτο που έκαμαν σ'ή βίλλα για τ'όν μικρό Π'ίνο ήταν να τ'όν πλύνουν από τ'ήν κορφή ως τ'ά νόκια. Τ'ήν εργασία αυτή ανέλαβε ο Άρεάτης που τ'ό έλευσε προσκεκτικά, με ζ'εσή νερό και με σαπούνι, έλο το σ'ώμα. Έτσι έγεινε ή «μπουγάδα» που έλαγε κι' ο Στάθακκ και τ'ό «τραπάκι» ξαναπήρε τ'ό φυσικό τ'ον χ'ρώμα.

Δέν τ'ό άφησαν τ'α ρούχα που φορούσε οί; κ'απνοδοχολαριστής. Η κορία Χρυσούχηρ έβγαλε από τ'ό ντουλάπι μερικά παλιά ρούχα τ'ό γιού τ'ης; κι' έπειδή ο Πάνος είχε τ'ό ίδιο σχεδόν άνάστημα με τ'όν Πέτρο, ή φορεσιά έκείνη τ'ό ήρθε περιήρημα.

Τ'α φάνηκε π'ώς διαίρησαν τ'ό φτωχ'ό χωριάτοπούλο δταν είδε π'ρώτ'η φορά τ'ήν κάμαρα που τ'ό είχ'αν προορίσει. Ήσαν φηλά, κοντά σ'εις κ'άμαρες τ'ων άλλων όπηρετων, κι' είχε παραθυρο, τραπέζι, κρεβάτι σ'ιδιόμορ'ο και δυό καρέκλες.

Μιά κάμαρα εύαρη, φωτεινή, ζεστή, δ'χ'ε π'όλοσ'ε βέβ'ια, μά που τ'όν Π'ίνο φαινόταν σ'άν παλάτι μπ'ρισ'ε σ'ατοδ'ε όγροδ'ε και σ'αογαδ'ερεδ'ε σ'α δ'ι'όους δ'που κοίματ'αν σ'ήν περιόδ'εια.

"Από τ'ήν πρώτη βραδιά τοποθέτησε με προσοχή τ'ά πράγματ'α τ'ου κι' άκρ'ωθε τ'ά λεπτά τ'ου σ'εό σ'ορ'άρι τ'ό μικρού τραπέζιου που έκλειδ'ωνα.

Είχε τ'ώρα και κλειδί δ'κό του, που δέν τ'ό είχε ίδη ποτέ τ'ου!

Σ'τ'ήν άρχή, τ'όν έβ'αζαν να κ'άνη άπ'λες και χ'οντρες εργασίες, να τραλί-ζη παιμοτόσια, να τ'ρίβη τ'ους μπ'ροδ'ν-τ'ους τ'ής πόρτας και καθ'ε-ξής.

"Επειδή όμως από τ'ήν πρώτη μέρα είδατε επ'ιτηδειότητα, έξοπνάδα και προθυμία, τ'όν επ'ερέθισαν τ'ήγγορα: "Ο άμαξ'ας τ'όν π'ηρε σ'ήν όπηρεσία τ'ου και τ'όν μεταχειριζόταν για β'εηθ'ό σ'ήν περιποίηση τ'ων άλλων. Και σ'ε λίγο άνεκασέσθησε τ'όν μικρό άκόλοθο που έπαιρνε μαζί τ'ης ή κορία Χρυσούχηρ δταν έβ'γαίνε με τ'άμάξ'ι. Γιατί ο λακός αυτός ήταν αθ'άθης; δέν είδαχες πολ'ό σ'εξοκάμ-

σ'ατοδ'ε άνωτέρους τ'ου κι' έκείνος ξαί-τα τις ή μέρες είχαν άναγκασθ'ε να τ'όν β'γάλουν.

"Ο Άρεάτης έδίδαξε τ'όν Π'ίνο π'ώς να φέρεται, π'ώς να μιλη σ'ήν κορία, π'ώς να στέκεται. Η φυσική εύγένεια που είχε, βοήθησε τ'ό παιδί να μάθη α'υτόδ'ε τ'ους καλ'ος τρόπος σ'ήν εν-τέλεια. Και σ'ε λίγο έγεινε άταπητός κι' άπαραίτητος σ'εό π'λοουσίοισιτο ε-κείνο.

Αλλά δυό σ'ετοιχίμ'ενα κι' άν ζοδος σ'ή βίλλα τ'ής κορίας Χρυσούχηρ με τ'ους αγαθ'ος έκείνους ανθρώπους, δέν ξεχνοδ'σε ποτέ τ'ή φτωχ'ή μητέρα και σ'ε μικρά τ'ου αδελφια, που είχε αφήσει και κάτω σ'εό χωριό. Πολλές φορες συλλογιζόταν με δ'άκρ'ωσα σ'α μά-τια, μήν ήσαν άρρωστοι, άν είχαν να φ'ανε ψωμί, άν δέν έπαθαν κανένα δ'ο-στόχημα.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Νέος Τριτοκατάλογος]
[Από τους εν παρενθέσει αριθμούς, ο πρώτος είναι τα ταχυδρομικά του Έσωτερου και ο δεύτερος του Έξωτερου].
* Αδειφοδία μου, δρ. 15 (1,40 και 4.)
* Αφροδίτη, δρ. 15 (2 και 5).
* Ζακυνθιά Μαντήλι, δραχμ. 15 (1,40 και 4.)
* Θάλασσα, Τόμος Γ', δραχμ. 8 (1,50 και 5).
* Ισραήλ, δρ. 12 (1,20 και 3,50).
* Κανός Αδάμος, δρ. 8 (1,20 και 3,50)
* Κόσμος και Κοσμάς, δραχμ. 15 (1,60 και 4.)
* Κοιτάδα του Αριστέου, δρ. 3 (1 και 2,80).
* Δέση Μαλιαρός, δρ. 3 (1 και 2,80).
* Μητροιά, δρ. 3 (1 και 2,80).
* Πεντρίς των Ήλιο, δρ. 10, - (1,40 και 4)
* Πόλεμος, δρ. 14 (3,10 και 5.)
* Στάχυα και Παπαρούνες, δραχμ. 10 (1,40 και 3,60).
* Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20 και 3,50).
* Τιμή του Άδελφού, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,60 και 8.)
* Φωτεινά, δρ. 8 (1 και 2,80).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δρ. 4 το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξεις, με παύσα δε στοιχεία 1 εκ 50, και με παραλείπει 1 εκ 60.
* Ο χαριστός στίχος δραχμής 2
* Η προσκληρημά είναι απαραίτητος.

Ο Σύλλογος "Ελπίς", δίδει το Α' Βραβείον του εις το πρώην μέλος του Διοικ. Συμβουλίου και νυν Πρόεδρον αυτού, κ. Δ. Φλούμπη, διά τας ενεργείας του χάριν των οποίων έλαβεν το Α' Βραβείον του Σεπτακάματος της Διαπλάσεως του 1921. Το Διοικ. Συμβούλιον του Συλλόγου "Ελπίς".

Τρομοκρατία Ζούβ, θερμά συλλυπητήρια διά την ανακάλυψή σας! ΖΑΜΑΝΟΥ

Τράπεζα, "Απαιτώ άρμευν καταγοποιήσιν διά την εσφαλμένη ανακάλυψή μου. Είπατε και το ξανάλεξε. Η ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ δεν ανακαλύπτεται.

Ελλάς του Μέλλοντος

Ταπεινώσε, "Αν μπορούσα και από το μήθημα θα σπών έπαινο. Ο Άμπαν, κρέμεται στη θέληση προς μεγάλη ζήλια σου. Μ.

Νατ Πένκε των, Σ. Μαρκής για να ξέρεις. Ταπεινώσε

Ένα δυνατό σπρωγύσμα μπαινω σπών «Περλιδρσο», χαίρετόντας την Πρόεδρο και τα έλη. ΑΓΝΩ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΙ μ

ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙΣΗΣ της πρώτης διευθύνσεως του Συλλόγου «Ουράνος», απευθύνσεως: Χαρούλαον Μουνδράον, Καλάμας 'Ο Άρχηγός ΒΛΑΗΝ, ΨΥΧΗ

Αποτέλεσμα Α' Διαγωνισμού Δ' Δεκαπέντης. Οι κλήροι των άρχαιον καρκών ηνόνθησαν τους έξής: 1) Καίρεκ. 2) Άδάτος Πυγμαχός 3) Κυριαζής. 4) Ίδαννιός.

Παιδιάστικες γραφομηχανές της τσίπης, Γραφή καθαρωτάτη. Θαύμα γραφομηχανής. Πληροφορία: Θ. Κούλαν-Πύργον.

ΕΡΗΝΗ ΜΑΝΝΑΣ σε ύποστηρίξει. Διαπλαστούλα ψηφιστε τον ΝΗΡΗΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

ΤΡΕΙΣ ΤΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΡΟΚΑΜΒΟΛ, σοουχηματίσεις Κανένα καταστράναι; "Ε, ψευτοαλληκαρά; Μυστηριώδη Υπνοισιτή, δεν μίς ανακαλύπτεις λιγάκη έξ άπιστάσως; ΚΑΛΑΙ-ΚΑΝΤΖΑΡΕ, γρήγορα θ' αλλάξες ιδέαι! Άνδρώτη Συριανέ, εδχαριστούμεν. Συμμαχίας όμως δεν δεχόμεθα.

Ανθεμίδα, "Άση, Ρερβαση Ψυχής, Λόουρα, Φιφή, Τιτίλια, Γαρβένια, Τιτίανια. Γιατι τόχα να μη μου στέλνεις και σεις ένα Μ. Μ; Μήπως δεν άναλλάσαστε; Άν ναι, τότες συγχωρέστε με για την ενόχληση. Ίδαννιός

Τριανταφυλλένιο. Μπουκετάκι, χαίτην δεν χαλά Περίμνω άντερέσσα σας. Ίδαννιός

Παραχτήρι, άμα σε φωτόν νά λέγεις γνώμες, άλλως σιωπή, φίλαρε! ΜΑΓΚΙΣΣΑ

Συμμορία Τράπουλα. Φάντες Μπιστουήνης, εάν είναι έτσι όλες οι ανακαλύψεις σου, είσαι για πνίξιμο σολίχημα σου θέλεις ότι δεν είμαι Ζωή Παπαδημητρίου. Ανακαλύψεις 5: 5; ΜΑΓΚΙΣΣΑ

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ. Αποτέλεσμα Α' Διαγωνισμού Βραβείων Α' «Στην άρχώσεται Βιο.» της ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ Β' «Το θαύμα του ΑΓΝΩΣΤΟΥ Χ. Γ' «Το έρημολήσι» του ΑΡΧΙΜΑΒΟΛΟΥ Δ' «Ουόκορας» της ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ. Β' ΝΟΣΣΑΛΓΟΥΣ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ. ΕΠΑΙΝΟΥΝΤΑΙ: Θεοφάνης της Ελλάδος, Υπερασπιστής της Πεντρίδος, Άνδρο Ραυδκούος. Λοιπούς εδχαριστούμεν. ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟΝ Β' ΜΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ. Τράπουλα, άρχιστε όπως θέλετε. Μαύροι, για βρεφοκόμους μίς περιόστες; Άγροστε Χ. περιμένομεν διεύθυνά σου.

ΚΡΑΚ, τι σαχλαμάρες λές; Στοιχηματίζουμε. Προσοχή όμως, σε ξέρω. ΤΡΙΟ ΚΑΡΟ

Κοιτέρονται στο Δημοψήφισμα, Κινηζόμενα στην καλαισθησία των έκλογών τα ψευδώνυμα: ΒΛΑΥΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΧΡΥΣΟΦΤΗΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: βραβείον α) Γιάννης Κυριαζής, β) Δούκισσα Γαρβέλλα, Λοιπούς εδχαριστώ. Στείλτε διευθύνσεις.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ ΤΡΟΜΕ, είσαι επιτηδεις ίχνη λάτρη! Στοιχηματίξο δα-δου. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΣΥΜ. ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ, αξίστε συγχωρητήριον για την ανακάλυψη, άρελεις συμμορίται. ΜΕΛΙΓΕΡΤΗΣ

ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ, μανιάδης άερο Απονομιστής. ΛΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

Στο Δημοψήφισμα. ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΡΜΑ, παίδων, στέλγω. Φράουλα, Μέλισας, Γολάνθη άναλλάσαστε ένα τετραδιάκι; ΠΑΝΟΥΚΛΑ

Αυτοσε ύποστηρίξο: ΔΙΑΠΑΛ ΣΟΠΟΥΔΑΙ; αυτό ψηφίσατε. ΧΑΛΙΔΟΥΤΟΠΟΥΔΑ

ΟΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ ΟΡΗΝΟΣ Μ'ΝΝΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ, Το πονεμένο πατάλοπο της Σκλαβωμένης Ίωνής στο Θεό ΣΜΥΡΝΗ

Α' έν άλληλογροφον και δέν άνατάλλασσον Μ.Μ. ή ΜΗΑΒΙΑ και ή ΦΑΥΣΤΑ

Χαίρετουπούλα διά πρώτου Χασου Μ.Μ. εδχαριστώ. Δέν άνατάλλασσο Μ.Μ. ΦΑΥΣΤΑ

Αλληλογροφώ με όλους. Γράψτε Γιάγγ. Μίσιον (διά Τ' Ακροκόλεως 13, Θεορνίκη).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ (Από τους εν παρενθέσει αριθμούς, ο πρώτος είναι τα ταχυδρομικά του Έσωτερου και ο δεύτερος του Έξωτερου).
* Ο Άγγελος της Άγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 25. (3,40 και 7,60).
* Το Βιβλίον της Συμπεριφοράς δρ. 5. -(1 και 2,80).
* Το Θαύμα του Φθόγου (με 20 εικόνας) δρ. 20. -(2 και 4,80).
* Η Μόδα των Παιδιών (ποήματα) δρ. 10. -(1,40 και 3,60).
* Η Νίνα (με 20 εικόνας) δρ. 20. -(1,60 και 4).
* Παιδικόν Ηρώμα (3 τομ. δια) έκαστον δρ. 2. -(0,30 και 2,40).
* Ηρώς ή Νίκου (με 24 εικόνας) δρ. 20. -(2 και 4,80).
* Ο Πυρροπόλης (με 24 εικόνας) δρ. 20. (1,80 και 4,40).
* Υπέρ Πατρός (με 24 εικόνας) δρ. 20. -(2,20 και 5,20).
* Ο Φάνης Έμμετρον διήγησ. δρ. 5. -(2 και 4,80).
* Άγγελική και άλλα διήγησ. Στ. Μαρκέτ. δρ. 10. -(1 και 3).
* Διήγηματα και Σκηνές Στ. Μαρκέτου δρ. 10. -(1 και 3,20).

Από της Δεκεμβρίου 8. 8. με τον νέον τόμον, άρχίζου εις την "ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," "ΟΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ," ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ Από την σειράν της «ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» του Λοχίτου ΔΙΝΚΡΙΤ. Μετάφρασις ΜΙΧΑΗΛ Δ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ